

Det var ikkedesmindre en højst uklar Skyldbevidsthed, den lille nu røbede, da Tanten pludselig dukkede op foran dem. Sigrid derimod blev flammende rød helt opover Panden.

„Vi leger saa godt!“ raabte hun straks Tanten imøde med et af de glade Udbrud, hvormed Børn troer at kunne skjule en daarlig Samvittighed.

Fru Betty var da ogsaa altfor optaget af egne Tanker til at mærke noget paa Børnene. Hun gav dem i Forbigaaende sin sædvanlige Formaning om at passe godt paa deres Klæder og vendte dermed tilbage til Haven.

Her kom Tjenestepigen Angelica imod hende fra Havestuedøren og sagde:

„Frue! Der er en Mand, som gerne vil tale med Herren.“

„Han er ikke hjemme. maa du sige. — Hvad er det forresten for en Mand?“

„Jeg kender ham ikke. Men det er vistnok den samme, som var her forleden Dag, da Herren heller ikke var hjemme.“

„Saa gør ham en Undskyldning og bed ham komme igen om en Timestid, dersom det er ham belejligt. Til den Tid er Præsten nok kommen hjem.“

Fru Betty havde taget Plads paa Tremmebænken under det skyggefulde Æbletræ, der i Sommerens Løb var bleven hendes Yndlingsopholdssted. Hun tog et Haandarbejde, der tilfældigt laa der, og gav sig til at strikke for at bekæmpe sin Sindsbevægelse. Hendes Ansigt var usædvanlig blegt, Øjnene røde og forvaagede. Den Spænding, hvori hun nu snart i et Døgn var bleven holdt, havde aldeles ødelagt hende. Hele hendes Legeme var som elektrisk af Nervøsitet.

Siden den foregaaende Dags Eftermiddag havde hun ikke set Emanuel. Hun havde dengang været inde hos ham i hans Stue med et Brev, som Posten havde bragt, og i hvis Udskrift hun havde ment at genkende hans Kones uøvede Haand. Allerede længe havde hun